

IKAR

Nepodl'ahnite vojvodovi

Anna Bradley

*Nepodl'ahnite
vojvodovi*

Nepodľahnite vojvodovi

Anna Bradley

Preložila Hana Bojmírová

IKAR

Anna Bradley
DAMNED IF I DUKE

Copyright © by Anna Bradley, 2024
Translation © 2025 by Hana Bojmírová
Cover design © 2025 by Martina Úradníková
Cover image © Lee Avison / Trevillion Images
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0073-5

1. KAPITOLA

*Hamilton Terrace
St. John's Wood, Londýn
August 1818*

Jasper St. Vincent, vojvoda z Montfordu, mal talent na hriech. Niektorí muži vynikali v športe, iní v umení či hudbe, ďalší sa vyznačovali dôvtipom alebo módnymi výstrednosťami, ale ani jeden džentlmen v Londýne mu nemohol konkurovať v nápaditých, tvorivých hriešnostiach.

Išlo veru o zvláštny dar a rozhodne si ho nevybral sám. Bol mu nanútený, vrytý priamo do kostí. Odkazom, ktorý v ňom zanechala jeho matka alebo otec. Nemohol si byť istý, ktorý z nich, pretože obaja zomreli na horúčku ešte predtým, ako dovŕšil šesť rokov. No jeden alebo druhý nakazil pokrvnú líniu rodu St. Vincent skutočne oslnivou dávkou diabolstva, ktorá sa stala jeho súčasťou rovnako ako jamka na ľavom líci.

Niektoré dni to bolo požehnanie, iné prekliatie. Záležalo na tom, čo sa práve dialo.

„Máte ten najabsurdnejšie zarazený výraz na tvári, vaša milosť. Človek by si myslel, že hráme šach a nie obyčajnú hru oko.“

Dnes večer to bolo prekliatie. Pohroma, mor, útrapy, ktoré za ním prišli priamo zo samotných hlbín najhorúcejšej peknej jamy. Akoby to nestačilo, na až šokujúco žiarivej

zelenej hodvábnej leňoške na druhej strane stola potiahnutého biliardovým plátnom sedela samotná satanova obľúbená milienka. Plné šarlátové pery, ktoré sa mu kedysi zdali také príťažlivé, mala skrútené v zlomyseľnom úsmeve.

Tie pery pôsobili ako čistý jed. Škoda, že kým si to uvedomil, napil sa z nich až príliš. Išlo len o dočasné šialenstvo, ale nebolo ľahké sa z neho vyslobodiť. Tá žena za sebou zanechala jazvy. A to nemyslel metaforicky, skutočne mal zmražené telo. Prstom sa dotkol tenkej zubatej čiary, ktorú mu na čele spôsobila jej strieborná kefa na vlasy. Stačilo pol centimetra doprava a mohol prísť o oko. Jeho obočie už Nikdy nebude také ako predtým.

Potýčka s kefou na vlasy definitívne a nezvratne ukončila ich vzťah – ako každý správny džentlmen sa ohradil voči fyzickému zohaveniu –, ale za ten mesiac, ktorý uplynul, odkedy sa s ňou rozišiel, sa lady Selina Archerová, kedysi jeho potešenie, stala jeho najväčším utrpením.

„Ste na ťahu, vaša milosť. Pokúste sa venovať hre, áno?“ Jej úsmev sa zväčšil, pery rozťahli a odhalili ostré lesklé rezáky. „Ach, drahý. Nie je vám dobre? Ste pomerne bledý.“

Dobrý bože, ten úsmev bol mrazivý. Ako to, že si Nikdy predtým nevšimol, aký má nepríjemný hlas? Znel ako škripanie rozbitého skla pod podrážkou topánky. Jeho pošramotené nervy kričali na protest pri každom slove, ktoré jej vyšlo z úst. „Toho, že som na ťahu, som si plne vedomý, moja pani.“

„Skutočne? Odpusťte mi, vaša milosť. Už je to tak dávno, čo ste sa pohli, až som si myslela, že ste možno zaspali. Nebolo by to prvýkrát, čo by ste zaspali v mojej šatni, hoci by bolo omnoho lepšie, keby ste zotrvali bdely.“

Raz. Stalo sa to *raz* a on vtedy vypil viac pohárikov, než mal.

Snažila sa ho rozptyľovať, no on jej to nedovolil. *Nemohol* to dovoliť, nie, keď bolo v stávke tak veľa. Na obzore číhal ďalší príšerný škandál a rozhodne nijako nezaostával za tým posledným. Preň zostal jeho starý otec týždeň v posteli a ten, ktorý sa blížil teraz, bol omnoho horší.

Ak to dnes večer nezarazí, toho starého chlapa to môže nadobro odrovnať.

„Pokračujeme teda, vaša milosť?“ Selina poklepala kľbom prsta o stôl. „Ak sa, samozrejme, nechcete vzdať. Dnes vám šťastie neprialo, všakže?“

Kašľať na nejaké šťastie. Šťastie s tým nemalo nič spoločné. Existoval len jeden spôsob, ako vyhrať stávku, a to Nikdy nestaviť niečo, čo si nemôžete dovoliť stratiť.

Pozrel na náušnice, ktoré hodila na kopu vyradených kariet. Na to bolo teraz už čertovsky neskoro.

Pod bielou ľanovou kravatou sa objavil pramienok potu a pripojil sa k ostatným, ktoré mu stekali dole po krku. Mal chuť si tú prekliatu vec strhnúť a hodiť ju na zem, ale nechcel Seline dopriať uspokojenie z toho, že ho skutočne vyviedla z miery.

Preboha, bol predseda Montford. Nedal sa *vyviesť z miery*. Nepodliehal panike, nestrachoval sa, nerozčuľoval, netrápil sa ani neprepadal žiadnym emóciám. Keď sa už raz rozhodol, že zhrší, urobil to so štýlom a s nadhľadom, ktorý mu závideli všetci londýnski darebáci. A Nikdy sa príliš nezaoberal tým, aby to ľutoval.

No zrejme to *mal* ľutovať – v Biblii musí existovať nejaká pasáž či úryvok, nejaké varovanie, že hriechy z minulosti človeka skôr či neskôr dostihnú. Nemalo však zmysel trápiť sa nejakým hmlistým, vzdialeným trestom v budúcnosti, keď sa naňho rútili hriechy prítomnosti. A to s brutálnou silou rozbehnutého koča.

„Už je neskoro, vaša milosť. Dnes večer mám ďalšie povinnosti a som si istá, že sa už neviete dočkať, kedy sa vrátite k akejkoľvek novej lesklej ozdobe, ktorá upútala vašu pozornosť. Dovolím si tvrdiť, že ste ma už nahradili. Ale vám by nenapadlo ponížovať ma takýmto krutým spôsobom, však?“

„Aha, takže už sme zase pri tom, moja pani? Áno, viem, som zhýralec a lotor, muž bez skutočných citov či nehy, chladnokrvný darebák, ktorý zaobchádza so svojimi milenkami, akoby neboli nič viac než hračky.“

A tak ďalej a tak ďalej. Jej obvyklý predslov. Nakoniec, boli to práve jej dramatický prejav a nekonečné výčitky, prečo ukončil to, čo medzi nimi fungovalo ako celkom príjemná dohoda. No a tiež to, že obľubovala pozornosť iných mužov. V delení sa s ostatnými Nikdy obzvlášť nevynikal. Išlo, žiaľ, o neduh celkom bežný medzi malými deťmi a vojvodami.

„Si surovec, Montford.“ Selina vystrčila spodnú peru, ktorá sa jej v úškľabku zachvela.

Pred mesiacom by jej trucovanie roznieťilo jeho vášne až tak, že by ju hodil do najbližšej postele, no teraz ho tieto vystúpenia už nenabudzovali. Nechávali ho chladným. „Vskutku surovec. Ak si dobre spomínam, kedysi sa ti to na mne celkom páčilo.“

„Je výsmech to najlepšie, čo vieš, Montford? Po tom, čo sme pre seba kedysi toľko znamenali? Po mesiacoch, keď sme skutočne žili len vtedy, keď sme boli v náručí toho druhého?“

„Aké romantické, Selina, ale dovoľ, aby som ti pripomenul, že si vyzerala dosť živo, aj keď si mi do hlavy hodila kefu na vlasy, a nepamätám si, že by si vtedy bola v mojom náručí.“

„Och! Mohla som vedieť, že mi to vmietneš do tváre.“

„Sú to len obyčajné slová, moja drahá. Ich vplyv je omnoho jemnejší než dopad tvojej kefy.“

Selinina tvár potemnela a na lícach sa jej objavili dve zlovestné farebné škvrny. „Takže to je všetko, Montford? Výčitky a obvinenia? Nemáš nič iné, čo by si mohol povedať na svoju obhajobu?“

„Ani len jedno jediné slovo. Myslím, že si povedala viac než dosť za nás oboch.“ Čím menej toho v tejto chvíli povedal, tým skôr sa od nej už navždy mohol oslobodiť.

„Nuž, neviem, prečo ma to vôbec prekvapuje.“ Selininu krásnu tvár znetvoril škaredý úškrn. „Bola chyba myslieť si, že ti záleží na mojich citoch, tebe záleží len na vlastných sebeckých pôžitkoch.“

„V tom prípade je len dobre, že si sa ma zbavila, no nie?“ A rovnako on jej a rozhodne sa s tým neunáhliť. Po hodine strávenej so Selinou ho bolela hlava, akoby mu do spánkov bodal malými vidlami roj miniatúrnych diablov.

Nemala mu milienka prinášať rozkoš? Nepriniesol mu Selinin úsmev kedysi niečo iné? Muselo to tak byť, no teraz to videl všetko rozmazane, ako prelud mihotajúci sa mimo jeho dosahu.

„To je, vaša milosť, jediný bod, na ktorom sa zhodneme.“ Potriasla hlavou a tmavé kučery jej padli na plecia. „Ako som povedala, dnes večer mám ďalšie povinnosti. Nemôžem tu sedieť celú noc, kým si vy budete lámať hlavu nad kartami.“

„Ani zďaleka nechcem oddaľovať vaše potešenie, moja pani.“ Prstom si prešiel popod navlhnutý ľan, ktorý sa mu lepil na vlhkú pokožku krku. Zlaté náušnice sa matne leskli vo svetle ohňa, obrovské rubíny v tvare slzy naňho žmurkali ako pár krvavočervených očí, trblietavý symbol jeho vlastnej hlúposti.

Náušnice boli súčasťou súpravy, ktorú jej daroval ako dôkaz svojej náklonnosti ešte počas ich raných, príjemnejších spoločných dní. Tie rubíny vyzerali skutočne extravagantne, ale náklady na ne ho nijako zvlášť netrápili. Šperky prichádzali a odchádzali, podobne ako milenky. Na ostatných kúskoch – nádhernom rubínovom náhrdelníku a súprave rubínových hrebeňov s diamantmi – mu nezáležalo. Tie si s jeho požehnaním mohla nechať.

Ale náušnice boli úplne iná záležitosť.

Keby šlo len o obyčajné šperky, mohla by si ich nechať ako dôkaz jeho niekdajšej náklonnosti, ale na tých rubínoch nebolo nič obyčajné. Dal jej ich počas najprudších záchvov svojej žiadostivosti, keď jeho krásnej Seline nestačilo nič menšie ako to najerotic... najintímnejšie vyjadrenie jeho úcty. Vzrušovalo ho, keď videl, ako jej visia z uší, lebo vedel, čo sa v nich ukrýva.

Jeho povest', nech už bola akákoľvek, teraz závisela od toho, či tie náušnice získa späť. Bože, aký bol hlupák, keď dal takú zbraň do rúk zmiji, akou bola Selina. Ale Boh vedel, že na svete nie je nič väčšmi na smiech než chlap s boľavým penisom.

Na to, aby dnes večer stavila do hry aj rubínové náušnice, musel použiť oveľa cennejšie zaфіrové šperky. Najprv odmietla, tvrdiac, že sa nedokáže rozlúčiť s darom, ktorý jej dal v plnom kvete ich lásky. Lásky, dozaista. Taká hlúposť. Selina rozumela len jednému druhu lásky, a to láske k peniazom. A čo sa týkalo skutočnej lásky, ktorá zahŕňala srdce, túžbu, stony a bozky bez dychu? Takú by nespoznala, ani keby stála priamo pred ňou a zasiahla ju rovno do tváre.

Ale to napokon ani on. So Selinou boli rovnakí. Skutočne ponižujúca myšlienka, no uňho aspoň chýbala jej zlomyseľnosť. Do jeho srdca sa nedalo preniknúť, to nie, ale

nebolo to čierne scvrknuté čosi, čo sa ukrývalo v chladných hĺbinách Selininej hrude.

No napriek tomu, že Selina slúžila diablovi, nebola hlu-
paňa.

Rubínové náušnice sa stali dokonalou zbraňou, mečom, ktorý mu visel nad hlavou, čepeľou na jeho krku. Pokiaľ ich vlastnila, stále mala nad ním moc a dobre to vedela. Chcela si ich nechať takmer tak veľmi, ako jej ich on chcel vziať.

Nie preto, že by sa jej tak páčili, ale preto, že *ním* opo-
vrhovala.

Našťastie preňho tu bola jedna vec, ktorú Selina milova-
la viac než pomstu.

Šperky. Obzvlášť mala slabosť pre zaфіry, pretože zvý-
razňovali tmavomodrú farbu jej očí. Nakoniec sa ukázalo,
že zaфіrová súprava bola príliš lákavá na to, aby mu odolala,
a tak skončili tu, s bohatstvom v šperkoch nedbalo pohode-
ným na stole medzi nimi.

„Podťe, vaša milosť.“ Selina ležérne, s povrchným výra-
zom skúmala svoje nechty. „Ukážte, čo máte na ruke, alebo
sa vzdajte.“

Pozrel sa na svoje karty. Dáma, sedmička a trojka. Dvad-
sať bodov. Bola to sľubná kombinácia, to áno, ale ako všetci
satanovi prisluhovači, aj Selina mala šťastie vlastné diablo-
vi. Napriek tomu mu nezostávalo nič iné, len vyložiť karty
a modliť sa, aby nevytiahla eso.

Rozložil ich na látku na stole. „Dvadsať, moja pani.“

Selina zbledla, potom sčervenela, a keď pomaly, pomaly
spúšťala karty na stôl, zatajil dych.

„Došľaka!“ Prue schmatla svoj zničený list, pokrčila ho
v pästi a v záchvate hnevu ho hodila na zem k štyrom ďal-
ším zhúžvaným kúskom papiera.

Oheň v rošte dohorel, zostali len uhličky a záhrada za sklenenými dverami za stolom sa zmenila na nepreniknuteľnú čiernu farbu. Jediné, čo sa zachovalo ako dôkaz jej úsilia, bolo niekoľko načmáraných riadkov a hromada atramentom zaškrvneného papiera.

Bez ohľadu na to, ako veľmi sa snažila, jej mozog odmietal vytvoriť jediný riadok veselého, humorného listu. Hoci si predstavovala, ako vychádza z hrotu jej pera, v skutočnosti sa jej to nedarilo a teraz urobila akurát tak neporiadok v pracovni vojvodu z Basingstoku. Keď zajtra ráno zasadne za svoj stôl so suchým kalamárom a s prázdnu zásuvkou na papier, bude ľutovať veľkorysosť, ktorú jej prejavil.

Nech sa snažila akokoľvek, sedela tam s perom nad prázdnu stránkou už celé hodiny a neprichádzali k nej žiadne vhodné slová. Problém bol v tom, že nemala čo *povedať*. Vlastne nie, to nebol ten problém. V mysli sa jej preháňalo množstvo tienistých myšlienok. Mohla by vykúziť temný, dramatický príbeh o zle postihujúcom mladé dámy bez peňazí, ktoré nad sebou stratili kontrolu a motali sa po Londýne s aristokraciou, hoci by spravili lepšie, keby zostali doma.

Nerada však otca zaťažovala svojimi príšernými predpovedami. Len by ho to znepokojilo a v posledných mesiacoch mal toľko starostí, že by to vystačilo na celý život. Nie, potrebovala len svetlé, optimistické myšlienky.

Určite by si vedela vymyslieť *niečo* pekné, čo by mohla napísať.

Jej cesta z Wiltshiru bola príjemná, počasie dobré a cesty znesiteľné. Núkali sa jej krásne výhľady na anglickú krajinu odetú do svojho najlepšieho zlatého a zeleného letného šatu. V kočiari vojvodu sa cestovalo pohodlnejšie než vo všetkých, v ktorých kedy sedela – bolo naozaj prekvapujúce,

aký rozdiel spôsobili vynikajúce pružiny –, vojvodov kočiš navyše zapriahol len tie najlepšie kone.

Áno, to by šlo. Jej otec sa vždy zaujímal o kone.

Vytiahla zo zásuvky čistý list papiera, starostlivo namočila pero, ignorovala krč v krku, sklonila sa nad svoju úlohu a nechala pero lietat po stránke.

Jej drahá priateľka Franny, z ktorej sa skutočne ohromujúcim zvratom osudu hodným rozprávky stala vojvodkyňa z Basingstoku, sa tešila dobrému zdraviu, rovnako ako jej manžel vojvoda a ich osemmesačný syn Giles Frederick Charles Alexander Drew, budúci vojvoda z Basingstoku.

Pre takého drobného chlapca to bolo príliš výrečné meno, ale tak to už u vojvodov býva. Volal sa Freddy a vyzeral ako dokonalý, vysmiaty cherubín, maličký princ obdarený matkinými jasnomodrými očami, otcovou korunou kučeravých zlatých vlasov a sladkým bezzubým úsmevom.

Áno, to znelo veľmi dobre. Najlepšie by bolo, keby sa sústredila len na príjemné veci. Večerné menu, detské šantenie, neškodné klebety a podobne.

Opäť ponorila pero do kalamára a chystala sa začať opísavať dokonalosť dnešných vajec na karí a krásu ruží, ktoré ešte stále kvitnú v záhradách, ale dostala sa len k „veľkolepej škále ružovej“, keď sa dvere pracovne rozleteli a do miestnosti vtrhol vír v tmavom večernom oblečení. „Tak, ako sa máš, Basingstoke?“

Prestala písať, ale pero zvierala tak silno, až v papieri urobila zubatú dieru a na stránke sa rozpil atrament.

Ten hlas. Nezáležalo na tom, že ho nepočula rozprávať už viac ako osem mesiacov, a aj to len niekoľko slov.

Ten hlas by spoznala všade. Od jej katastrofálnej prvej sezóny sa jej vkrádal do snov vždy, keď sa hlavou dotkla vankúša.

Jasper St. Vincent, vojvoda z Montfordu. Darebák. Zhýralec. Lotor. Podliak.

Odkedy jej otec minulý rok počas hry piket na plese lorda Hastingsa prehrál s jeho milosťou vojvodom z Montfordu tisícpäťsto libier, nemala ani chvíľu pokoja.

Za jediný večer prišiel o celých tisícpäťsto libier. Puf, len sa tak vyparili, akoby nad nimi nejaký čarodejník mávol prúťkom.

Alebo ani nie tak vyparili, ako skončili vo vreckách vojvodu z Montfordu.

Pre tú stávkú bol ples lorda Hastingsa prvým a zároveň posledným v jej sezóne. Sotva si s otcom stihli vyložiť kufre v prenajatom byte, už boli späť vo Wiltshire a v oveľa ťažšej finančnej situácii, než keď odchádzali.

Išlo o nepremyslenú stávkú a nerozumela, prečo ju jej otec vôbec uzavrel. Major Thomas Thorne nebol mužom, ktorý by stavil peniaze, ktoré nemal.

Teda *nebol* ním do chvíle, kým nenarazil na vojvodu z Montfordu.

Otcovu účasť na tej stávke neospravedlňovala o nič viac než on sám. Nikdy ho nevidela väčšmi zahanbeného, ako keď sa jej s tým priznal. Prvýkrát, odkedy si pamätala, skutočne vyzeral na svojich päťdesiat rokov.

Bola to jedna z najhorších chvíľ jej života.

Čoskoro po príchode do Londýna si otec uvedomil, že náklady na jej sezónu budú výrazne prevyšovať jeho možnosti, no napriek tomu sa zúfalo snažil, aby všetko dopadlo dobre. Najhoršie na tom bolo, že o tú *sezónu* vôbec nestála. Bola tou poslednou ženou na svete, ktorá by sa mala prechádzať po veľkej tanečnej sále v tesných hodvábnych šatách.

Prišli však do Londýna a vinou škaredého zvratu osudu aj do tej istej tanečnej sály ako vojvoda z Montfordu.

Otcovo zúfalstvo viedlo k predvídateľne katastrofálnym výsledkom.

Na ich skaze však určite niesol najväčšiu vinu vojvoda z Montfordu. Bol známy tým, že často hral o veľké sumy peňazí. Muž, ktorý takto zvykol stávkovať, musel na prvý pohľad vidieť, že jej otec nie je hráč. Napriek tomu si k nemu prisadol a v priebehu niekoľkých hodín ich obral o všetky peniaze, ktoré mali.

Nie, *viac* ako to. Každý cent, ktorý mali, a každý cent, v ktorý mohli *dúfať*, že ho niekedy budú mať.

„Kriste, to bol ale príšerný večer.“ Montford sa vrhol na jedno z kresiel pred kozubom a oprel si obuté nohy o stôl pred sebou bez toho, aby sa pozrel k stolu. „Neuveríš, kde som bol, Basingstoke.“

To rozhodne neuverí, určite to presahovalo hranicu jej chápania. Žeby v nevestinci na Covent Garden? V hráčskom brlohu na St. James's Street? V spálni svojej milienky? Odložila pero a s priduseným povzdychom sa postavila. Najlepšie by bolo, keby ho zastavila, skôr než sa pustí do nechutného opisu svojej zhýralosti. „Prosím o odpustenie, vaša milosť, ale ja *nie som* vojvoda z Basingstoku.“

Človek by si myslel, že je to samozrejmé, ale zrejme nie.

Montford sa obzrel ponad plece, a keď ju zbadať, vyskočil na rovné nohy a otočil sa. „Vy!“

„Presne tak, ja. Slečna Prudence Thornová, vaša milosť.“ Neochotne sa uklonila. „Na konci minulej sezóny sme sa stretli v divadle,“ dodala, pretože by si určite nepamätal niekoho takého bezvýznamného, ako bola *ona*.

Netrpezlivo si odfúkol. „Viem, kto *ste*, slečna Thornová. Čo však neviem, je, odkiaľ ste sa tu, do čerta, vzali a čo *tu* robíte.“

„Prišla som z Wiltshiru a práve som písala list, ak to musíte vedieť.“

„V Basingstokovej pracovni? Aké zvláštne.“ Vrhol sa späť do kresla a topánky mu so žuchnutím dopadli na stôl. „Kde je Basingstoke? Mohol ma varovať, že prídete do Londýna.“

Áno, bolo by nepríjemné, keby sa na vás z tmavej skryše vyrútil váš nepriateľ, všakže? Len Boh vie, k čomu sa práve takmer priznal. Na druhej strane, Montford pravdepodobne ani netušil, že *bola* jeho nepriateľom. Tisícpäťsto libier preňho predstavovalo len almužnu a nie niečo, kvôli čomu by pociťoval hnev. „Vojvoda a vojvodkyňa už odišli do svojich komnát. Myslím, že to s vami vzdali, keď ste dnes večer neprišli na večeru.“

Zažmurkal. „To bolo dnes večer?“

Mávnutie jeho dlhých tmavých mihalníc ju iracionálne podráždilo a jej odpoveď znela ostrejšie, než bolo potrebné. „Presne tak. Keby ste prišli, ako ste prisľúbili, mohli ste sa vyhnúť prekvapeniu z mojej prítomnosti a...“

„Bude to dlhá prednáška, slečna Thornová?“ So zívnutím si oprel hlavu o opierku. „Ak áno, nebude vám prekážať, ak si zdiemnem, však?“

Odporný človek! „Nezáleží mi na tom, čo robíte, vaša milosť. Hoci sa núka otázka, prečo sa nevrátite do svojho vlastného domu, keď ste taký unavený?“

Chvíľu na ňu pozeral, potom sa mu pery pomaly skrivilili do neznesiteľného úsmevu. Pohodlnejšie sa usadil v kresle, dlhé nohy mal natiahnuté pred sebou. „Nie, som celkom spokojný tam, kde som. Takže, slečna Thornová, čo vás privádza do Londýna? Verím, že ste mali pohodlnú cestu z... ehm, z...“

„Wiltshiru, ako som už povedala, vaša milosť. Je to malé grófstvo na juhozápade Anglicka neďaleko Trowbridgea. Možno ste už o ňom počuli.“

„Áno, znie to veľmi povedome. Myslím, že som tam kedysi navštívil nejaké starobylé kamene, ktoré slúžili ako pohrebisko alebo niečo podobné. Prišerne nudné, naozaj. Dúfam, že ste nepišli až z Trowbridgea len kvôli Basingstokovej večeri.“

Aké absurdné. „Z Trowbridgea do Londýna sú to dva dni cesty, vaša milosť. Nemôžete si predsa myslieť, že by som absolvovala takú dlhú cestu kvôli tanieru pečenej hydiny.“

Pokrčil plecami. „Nevidím dôvod, prečo nie. Basingstokova kuchárka pripravuje veľmi dobrú pečenú hydinu.“

Pozrela na svoj nedokončený list, ktorý ležal na stole, a potlačila netrpezlivý povzdych. Preboha, to ju naozaj chcel nechať stáť, zatiaľ čo bude rozprávať o prednostiach pečenej hydiny? „Prišla som na Frannino... teda na pozvanie jej milosti, hoci prečo by vám na tom malo záležať, ne...“

„Vaše načasovanie je trochu zvláštne, slečna Thornová.“ Pozrel na ňu, jednu dlhú nohu si prekrižil cez koleno druhej. „Londýn je teraz nudný ako hrobka, sezóna sa skončila.“

„Sezóna ma vôbec nezaujíma, vaša milosť.“ Mierne povedané. Bližšie k pravde bolo, že by radšej zomrela, než ešte niekedy vkročila do ďalšej londýnskej tanečnej sály. Franny sa ponúkla, že bude sponzorovať jej druhú sezónu, ale odmietla ju. Nielen preto, že by nevystavila svoju priateľku takým výdavkom, ale aj preto, že už len zo samotnej myšlienky na ďalšiu sezónu sa jej robilo zle od žalúdka.

„Možno nie, ale ak ste prišli uloviť manžela, slečna Thornová, svoju šancu ste celkom premeškali. Mali ste prísť už pred niekoľkými týždňami.“

Bože, až príliš sa blížil k pravde na to, aby to bolo príjemné. „Práve som vám povedala, že som prišla do Londýna navštíviť vojvodkyňu. Aké zaujímavé, že ste to pochopili

tak, že som sem prišla uloviť manžela. Nenapadá mi nijaký dôvod, prečo by ste mali vysloviť takúto domnienku.“

Samozrejme, bola to lož. Napadlo jej hneď tisícpäťsto dôvodov, a keby mal vojvoda aspoň trochu rozumu, prial by jej v manželskom úsilí šťastie. Ak si nenájde výhodnú partiu, mohol posledných päťsto zo svojich tisícpäťsto libier rovno podpáliť, pretože by z nich už Nikdy nevidel ani cent.

Jej otec bol hrdý muž a Nikdy by dobrovoľne neporušil dlh cti. Pozemok, ktorý obklopoval ich malé sídlo, už predal susednému statkárovi, ktorý ho kúpil, aby im urobil láskavosť. Za pozemok však dostal len tisíc libier. Montfordovi stále dlhovali zvyšných päťsto a na predaj im nezostávalo nič okrem domu a majetku v ňom.

Aj keby sa im ho podarilo predať, nemuselo by to priniešť dostatok peňazí na vyrovnanie dlhu. Čo by sa s nimi potom stalo? Nič viac už nemali. A keď Thornewood zmizne, čo potom? Kam by šli?

Nebolo o čom premýšľať.

„No tak, slečna Thornová. Nemusíte byť nesmelá. Každá slobodná dáma v Anglicku si hľadá manžela. Najlepšie bohatého a s titulom.“

„Práve naopak, vaša milosť. Viem si predstaviť len málo horších vecí, ako je manžel.“ To bola veľká pravda, ale na tom, že nechcela manžela, či už bohatého, alebo iného, vôbec nezáležalo. Musela si nejakého nájsť a za to všetko mohol vojvoda z Montfordu.

„Jedine ak manželka.“ Opäť si oprel hlavu o opierku a zamračil sa na strop. „Je to zvláštne, slečna Thornová, ale dámy, ktoré tvrdia, že sa im manželský stav nepáči, nevyhnutne zmenia názor, keď sa im podarí do mužov zatnúť pazúry.“

Drahý bože. Existoval niekedy arogantnejší človek ako on? Nepochybne si myslel, že každá dáma v Anglicku sa chce stať vojvodkyňou z Montfordu.

A možno to tak bolo, ale *ona* medzi ne nepatrila. „Nemusíte sa obávať, vaša milosť. Londýnski džentlmeni sú pred mojimi pazúrmí v bezpečí. Prišla som len navštíviť vojvodkyňu. To je všetko.“

Ani zďaleka to nebolo všetko, ale vojvoda z Montfordu nemusel vedieť o jej manželských intrigách. Alebo, presnejšie, o manželských plánoch, ktoré s ňou mala Franny. Hoci sa to aj tak čoskoro dozvie spolu s každým ďalším darebákom a klebetníkom v Londýne.

Medzi vyššou spoločenskou triedou neexistovali žiadne tajomstvá.

Dovtedy mu však nemienila objasniť dôvody svojho pobytu v Londýne. Dosť zle znášala už to, že sa musela počas tejto návštevy trápiť s jeho vyčerpávajúcou prítomnosťou. Ale keďže bol dobrým priateľom vojvodu z Basingstoku, nedalo sa s tým nič robiť.

Nebol však *jej* priateľom, a preto nemala dôvod tam postávať a rozprávať sa s ním. „Ak ma ospravedlníte, vaša milosť, myslím, že sa na večer odoberiem do svojej komnaty.“

„Ospravedlním, slečna Thornová.“ Zavrel oči a ani sa ich neobťažoval otvoriť, len mávol rukou, akoby prepúšťal sluhu. „Tak chodte, do postele s vami.“

Vykročila, ale než došla k dverám, začula tiché bzučanie. To ju prinútilo zastaviť sa. Otočila sa a uvidela vojvodu z Montfordu, ktorý sa stále rozvaľoval v kresle s hlavou zaklonenou dozadu a otvorenými ústami.

Chrápal. Zakryla si ústa rukou, aby potlačila smiech.

Aké ponižujúce! Tak veľmi... nevojvodské.

Bolo by ohľaduplné ho zobudiť, aby sa mohol vydať na cestu domov, ale vojvodovi z Montfordu nedlhovala žiadnu ohľaduplnosť. Nechala ho teda tam, kde zaspal. Pred dohasínajúcim ohňom, s topánkami opretými o stôl a s hlavou zaklonenou v nepríjemnom uhle.

Bolo to príliš dokonalé.

Vykročila z dverí a ponáhľala sa hore schodmi do svojej komnaty, a ak mu priala bolesť chrbta a kŕč v krku, tak...

To nikto okrem nej nemusel vedieť.

2. KAPITOLA

Pálčivá bolesť vystrelila Jasperovi spod ľavého ucha. Chladné pálenie by stačilo na to, aby ho vytrhlo zo spánku, no ním sa to neskončilo. Bolesť mu vystreľovala z krku medzi lopatky a potom skĺzla do stredu chrbta.

A tam zostala, pulzovala s takou intenzitou, že by prebudila aj mŕtveho.

Bola to opäť tá podliačka, tá, ktorá mala namiesto očí trblietavé červené rubíny. Zakrádala sa tmou, upierala naňho sklený pohľad a pery mala skrútené v strašidelnom úsmeve plnom ostrých lesklých zubov. Bodla ho čepeľou do priehlbiny pri krku, presne tam pri pleci, a krútila, krútila...

Bolestne zastonal. „Odíd', čarodejnica, a nechaj ma spať!“

Podliačka neodpovedala, a keď sa naslepo natiahol, aby jej vyrazil nôž z rúk, našiel len prázdnotu.

Takže neviditeľná dcéra zla s neviditeľným nožom v ruke. „Loftus, tá príšera sa opäť dostala do mojej spálne. Okamžite ju vyhod' von, rozumieš?“

Loftus neodpovedal a to bolo zvláštne. Jeho komorník sa každé ráno motal niekde nablízku, čistil kabáty, brúsil britvy a vykonával podobné úkony. Bodla vari aj toho chudáka?

To sa nemohlo stať. Loftus bol milá, jemná duša, ktorá si nezaslúžila takú krvavú smrť. Navyše Jasper by Nikdy

nenášiel iného komorníka, ktorý by sa tak vzorne staral o jeho bielizeň. „Loftus? Si tu?“

Stále žiadna odpoveď, len nôž v jeho krku a krv, ktorá sa mu valila z otvorenej rany. Cítil na jazyku jej chuť, hustú a medenú. Nabudúce by ho pripravila o oči, potom o srdce, ktoré by nabodla na špičku čepele, až by jeho starému otcovi nezostalo viac ako jeho zmrzačené telo...

„Nie!“ Prebudil ho jeho vlastný výkrik. Nedokázal sa postaviť, a zatiaľ čo si z hlavy vytriasal mrákoty, stále sa ho držali zvyšky sna.

Nevidel žiadne žiariace červené oči, len niekoľko posledných žeravých uhlíkov v kozube.

To nebol sen, ale nočná mora. Len ďalšia nočná mora, určite krvavejšia ako tá predchádzajúca. Ale v miestnosti nevidel žiadnu podlačku, žiadny nôž a žiadne... vankúše?

Kam sa podeli jeho vankúše? A prečo bola v spálni taká prekliata zima? Padol na posteľ a prehodil si ruku cez oči. „Niekoľko mi vzal vankúše, Loftus. Prines mi ich a rozpál oheň. Buď taký dobrý.“

Stále žiadna odpoveď. Čo sa stalo s Loftusom? Vždy keď sa Jasper zobudil, bol v spálni, prešľapoval na mieste a úzkostlivo sa zaoberal stavom jeho oblečenia.

Prevrátil sa, no druhá polovica jeho postele niekam zmizla. Dopadol na podlahu a po narazení kostí mu z bedier vystrelila nová bolesť. „Do pekla!“ Rozlepil oči, žmurkal, aby sa zbavil toho rezania pod viečkami, a pozrel na strop nad hlavou.

Trámy? Nie, tak to nemalo byť.

Do čerta, niekto mu ukradol komorníka, vankúše aj zelenú hodvábnu posteľnú bielizeň a teraz boli trámy tam, kde Nikdy predtým neboli.

Buď to, alebo... znova zažmurkal.

Kde *bol* on? Určite nie vo svojej spálni. Dobrý bože, vari zaspal v Selininej šatni? To by vysvetľovalo červenookú démonku a bodnú ranu na krku, ale nie, jasne si spomínal, že včera večer z jej mestského domu odišiel a prikázal Knappovi, aby ho odviezol na Park Lane.

Správne, to bolo ono. Je v Basingstokovej pracovni.

Musel zaspáť v kresle. Vyštveral sa na kolená a pomaly sa zdvihol. Kabát, kravata a vesta ležali v pokrčenom kľbku pri leňoške, kam ich musel včera večer odhodiť, žiaľ, nemal dosť rozumu na to, aby si na ne ľahol, a teraz mu krk a chrbát kričali v agónii.

Potreboval kúpeľ, šálku čaju a svoju posteľ, ale spoza sklenených dverí za Basingstokovým stolom k nemu doliehala len matná žiara svetla. V dome bolo ticho, dokonca aj služobníctvo ešte spalo. Nemohlo byť viac ako štyri či päť ráno.

O chvíľu neskôr sa na kozubových hodinách ozvalo štvornásobné odbíjanie, ktoré to potvrdilo.

Tak dobre. Ak nechcel vytiahnuť Basingstokovo služobníctvo z postelí a žiadať o odvoz – čím by si rozhodne nezískal priazeň –, musel sa zatiaľ uspokojiť s leňoškou a pohárom kvalitnej brandy. Piť brandy v ranných hodinách nebolo tak celkom ono, ale zabil by tým čas a pomohlo by mu to zbaviť sa bodania v krku.

Vstal, potácal sa po miestnosti a popod nos si šomral nadávky. Napokon si vzal pohár a presúval Basingstokove krištáľové karafy s alkoholom, kým nenašiel brandy. Po posilňujúcom dúšku sa otočil, aby sa vrátil k leňoške, ale keď prechádzal okolo stola, zastavil sa.

Ležal na ňom nedokončený list a na zemi pod ním sa váľali porozhadzované ďalšie skrčené papiere s tmavými škvrnami od atramentu.

Ach áno. Slečna Thornová. Ako len mohol zabudnúť na slečnu Prudence Thornovú?

Vždy si zapamätal peknú tvár a máloktorá dáma v Londýne by sa mohla rovnať slečne Thornovej s jej drobným nosíkom, jemnou peknou krivkou brady, veľkými orieškovými očami a nezvyčajným zlatohnedým odtieňom vlasov, ktorý mu pripomínal zohriaty med.

V celom Anglicku existovala len jedna dáma s takými vlasmi a očami, ale pri všetkej sladkej jemnosti jej tváre mala diabolskú povahu.

Na ňu sa nedalo zabudnúť, to bolo isté.

Slečna Prudence Thornová. Dcéra majora Thomasa Thorna, ktorý s ním minulú sezónu prehral na plese lorda Hastingsa veľkú sumu peňazí. Slečna Prudence Thornová, drahá priateľka vojvodkyne z Basingstoku, zrejme jej hostka v Londýne a pravdepodobne aj na love, ktorý sa mal konať v Basingstokovom vidieckom sídle začiatkom budúceho týždňa.

Slečna Prudence Thornová, ktorá ním opovrhovala žiarou tisícich slnk.

Doberať si ju bolo jedinou príjemnou časťou jeho večera. Žiaľ, nepodarilo sa mu ju vyprovokovať natoľko, aby prejavila skutočnú vášeň, hoci sa k tomu blížil. Jej ohnivý temperament vrel tesne pod povrchom, slabý červený rumenec jej sfarbil bielu pokožku.

Tá dáma si skutočne nijako nepomáhala tým, že sa tak prísne držala na uzde. Bolo by nádherné, keby nad sebou konečne stratila kontrolu. Len dúfal, že bude pri tom, aby to videl.

Vcelku príťažlivé stvorenie, tá slečna Thornová.

Samozrejme, netajila sa tým, že ho neznáša, no doteraz bolo jej znechutenie tiché a nezmieriteľné. Slečna Thornová, napriek ostatným nespočetným chybám, nepodliehala

záchvatom hnevu. Vôbec nerozhadzovala veci, a hoci vedel, že mala na jazyku plno štipľavých poznámok, obmedzila sa na stisnuté pery a nepriateľské pohľady.

Na rozdiel od Seliny, ktorá by mohla dostať od slečny Thornovej lekcii sebaovládania. Ale koniec koncov, tieto dve dámy sa skutočne nedali porovnať. Selina Nikdy nepocítila nič, čo by nemotivovali sebecko, chamtivosť alebo zloba. Dokonca aj jej nenávisť k nemu bola následkom žiarlivosti a zranenej pýchy.

Slečna Thornová, naopak... nuž dobre, jej nenávisť si pravdepodobne zaslúžil.

Napriek tomu, čo si o ňom šeptali a klebetili poza jeho chrbát, *mal* svedomie. Jednoducho len nevenoval veľkú pozornosť jeho výkrikom. Ale v minulej sezóne pocítil jednu či dve výčitky kvôli stávke s majorom Thornom. Nebol veľmi naklonený sebareflexii, no musel priznať, že ho to hrýzlo ako blcha, ktorá sa mu zavrátila pod kožu.

Uzatvoriť tú stávku nebolo úplne správne. V tú noc bol podráždený, znudený a nervózny zároveň. Plesy, ktoré sa konali počas sezóny, tak naňho pôsobili odjakživa. Všetky tie dravé pohľady, svadbychtivé matky, ktoré si ho prezerali ako potenciálneho manžela pre svoje hlúpo sa škeriace dcéry, premeriávali si ho a hodnotili, akoby bol kus hovädzieho mäsa.

V skutočnosti to všetko bola Hastingova vina. Keby sa na tom prekliatkom plese nenudil až na smrť, vôbec by sa nemusel uchýliť ku kartám. Radšej uzatváral stávky u Whita alebo v hráčskom klube v St. James. Keby sa nachádzal na niektorom z miest, ktoré zvyčajne navštevoval, napríklad v Pidgeon Hole alebo u pani Leachovej, Nikdy by s majorom Thornom nehral karty. Nebolo treba veľa, aby pochopil, že major nie je zvyknutý na stávkovanie.

S pánmi, ktorí nemali peniaze na rozhadzovanie, sa zvyčajne nezahrával. Nepovažoval to za športové.

V ten večer však nemal športovú náladu a nakoniec ho pripravil o približne tisíc libier. Alebo o viac? Čert to ber, rozhodol sa dlh mu odpustiť, čo bolo naozaj veľkorysé, dokonca hrdinské. Major Thorne si počínal v kartách hrozne, to áno, ale bol to dobrý starý pán a Jasper nemal vo zvyku ničieť dobrých starých pánov.

Jeho záchvaty hrdinstva však vyprchali a na tú prekliatu stávkku zabudol, až kým nedostal od Thorna bankovú pokúdku, ktorou zaplatil celý dlh okrem päťsto libier, ktoré doplatil svojim sľubom.

Preto sa slečna Thornová tak náhle objavila v Londýne? Poslal ju sem jej otec, aby dohodla splatenie zvyšku dlhu? Nevyzerala ako dáma, ktorá si od neho chce vyprosiť láskavosť – práve naopak –, ale ani neveril, že by prišla až z Wiltshiru, len aby navštívila vojvodkyňu z Basingstoku.

Áno, boli drahé priateľky, ale nikto nechodil do Londýna v auguste, preboha.

Pozrel sa späť na stôl, na nedokončený list a na pokrčené papierové gule na zemi.

Nemal by. Naozaj by nemal. Netykalo sa ho to.

Lenže už bolo neskoro. Hľadel na rozhádzané gule papiera a do jednej z nich unavene štuchol prstom. Slabé protesty jeho svedomia bojovali s nevysvetliteľnou zvedavosťou, ktorú voči slečne Thornovej pociťoval, odkedy sa na konci minulej sezóny objavila v Basingstokovej divadelnej lóži.

Vskutku podivné, že ho tak fascinovala obyčajná slečna Prudence Thornová z Wiltshiru. Možno to bolo tým, ako naňho hľadela. Mala naozaj pôsobivý pohľad, prižmúrené orieškové oči a husté tmavé riasy, ktoré sa jej v hneve chveli.

No aj tak, bez ohľadu na jeho iracionálny záujem o jej osobu ho do toho, čo písala, nič nebolo. V skutočnosti nemal nijaký dôvod, aby zasahoval do jej súkromia. Skutočný džentlmen by si vzal brandy, vrátil sa do svojho kresla a pokojne počkal, kým sa neobjaví sluha.

Nuž dobre. Odstúpil od stola, ale neurobil ani dva kroky k leňoške a opäť sa zastavil.

Čo ak slečna Thornová písala svojmu otcovi o dlhu? V tom prípade by sa dalo povedať, že je to aj jeho vec, nie? Päťsto libier bola predsa len značná suma. Možno slečna Thornová a jej otec pripravovali nejaký plán, nejakú zákernú intrigu, ako sa vyvliecť zo záväzkov. Z toho mála, čo vedel, by slečna Thornová mohla pomyšľať na to, ako ho okradnúť. Mal by si to overiť, toľko dlhoval sám sebe. Napokon, mohla by byť ohrozená jeho bezpečnosť!

Vrátil sa k stolu, vzal kopu skrkvaného papiera zo zeme, pohodlne sa usadil do Basingstokovho kresla, a než sa pustil do prvého z nich, jeden po druhom ich vystrel.

Najdrahší otec, bezpečne som dorazila do...

To bolo všetko, čo napísala, kým sa veta neskončila nevzhľadnou kvapkou atramentu. Odložil list nabok a vzal do ruky druhý, potom tretí, ale od prvého sa príliš nelíšili. Niekoľko čmáraníc, po ktorých nasledovala atramentová škvrna plná hnevu.

List na stole však vyzeral sľubnejšie, a tak ho vzal a začal čítať. Príjemná cesta z Wiltshiru, bla, bla, krásna scenéria, dobré cesty, niečo o vynikajúcich pružinách na koči a krajine odetej do zlatej a zelenej – trochu prečačkaného textu –, Freddyho modré oči, bla, bla, bla... vojvodov kočiš, bla, bla...

Panebože, bol to ten najnudnejší list, aký si len vedel predstaviť. Prečítal ho až do konca a potom ho s nechutou odhodil nabok. Žiadne oplzlé zápletky či plány, ani slovo

o dlhu či akýchkoľvek podrobnostiach a dôvodoch jej pobytu v Londýne.

Príšerné sklamanie. Vypil brandy, prázdny pohár nechal na Basingstokovom stole spolu s nudnými listami slečny Thornovej a vrátil sa do svojho kúta. Vzal si kabát a ľahol si na leňošku. Jeho chrbát pri tom protestne zareval.

Na čo vôbec Basingstoke myslel, keď mal vo svojej pracovni takýto mizerný kus nábytku? Tá vec bola tvrdá ako mramorová doska. A on bol vojvoda, preboha živého. Určite si mohol dovoliť poriadnu sedačku.

Stále to však bolo lepšie ako kreslo, a keď už nič iné, aspoň tam mal vankúš – tuhú, tvrdú vecičku, to áno, s únavným množstvom strapcov, ale aj tak si ho strčil pod hlavu, prehodil cez seba kabát a zatvoril oči, čakajúc, kým sa ho nezmocní spánok.

Keď sa Prue zobudila, vonku ešte vládla tma. Z tvrdého spánku ju prebral nejasný pocit paniky.

Niečo nebolo v poriadku. Niečo nedokončila. Jej mozog sa točil v ospalých kruhoch, snažiac sa presne určiť, z čoho má strach, ktorý jej tak zvierať žalúdok. Malo to niečo spoločné s Franny? Zabudla jej niečo povedať?

Nie, to nebolo ono.

Tak teda s jej otcom? Nie, dorazil bezpečne späť do Thornewoodu. Ešte nedokončila svoj list preňho, ale to bolo...

Och, nie! Trhla sebou a prsty zaryla do prikrývky.

Pracovňa vojvodu z Basingstoku! Brko nechala ležať na stole, kalamár nezakrytý a pol tučta pokazených listov na zemi! Preboha, na čo myslela, keď nechala vo vojvodovej súkromnej pracovni neporiadok po tom, čo bol taký láskavý, že jej ju ponúkol?

Vyskočila z postele, schmatla plášť a počas toho, ako vychádzala z dverí spálne do tmavej chodby, si doň strčila ruky. Zašomrla krátku modlitbu vďaka za to, že mala dosť rozumu a dávala pozor, keď jej slúžka ukazovala jej izbu. V opačnom prípade by mohla po chodbách blúdiť celé hodiny a hľadať schodisko.

Našla ho však ľahko a v okamihu zbehla dole. Keď pod bosými nohami pocítila chladnú mramorovú podlahu, zvrátila tvár a prešla k vstupu do chodby, ktorá viedla do vojvodovej pracovne.

Zatlačila do dverí, ktoré mierne zaškrípali, a keď vošla, mimovoľne sa zachvela. Bože, bolo tam zima, ale potrvá len chvíľu, kým dá do poriadku brko s kalamárom a pozbiera zničené papiere.

Ponáhľala sa k stolu, keď však k nemu prišla, prudko sa zastavila.

Pokrčené papiere sa už neváľali na zemi, ale boli rozložené na vojvodovom stole, jeden na druhom v úhladnej kope, akoby ich nejaká ruka uhladila. Na vrchu ležal jej napoly dokončený list a vedľa stál prázdny pohár, na ktorého dne sa hromadilo niekoľko kvapiek jantárovej tekutiny.

Zdvihla pohár a privoňala si. Brandy? Znovu si pričuchla. Áno, určite to bola brandy, ale kto by ju pil v pracovni vojvodu z Basingstoku uprostred...

„Dnes ráno ste vstali dosť skoro, slečna Thornová. Zabudli ste na niečo?“

Zalapala po dychu a otočila sa, rukou sa inštinktívne načiahla k okraju svojho plášťa a prstami si ho pevne priťahla k telu.

Znovu sa okolo nej zavlnil ten hlboký temný hlas, tenoraz trochu chrapľavý od spánku, ale určite jeho. Neboľo možné pomýliť si pomalý štýl reči, vždy s náznakom

pobavenia, akoby poznal to najdelikátnejšie tajomstvo a nemohol sa dočkať, až jej ho pošepká do ucha.

Montford, samozrejme. Žiadny iný muž v Anglicku nerozprával tak ako on.

„Ospravedlňte ma, slečna Thornová.“ Z leňošky na druhej strane miestnosti sa vynorila tmavá postava. „Nemal som v úmysle vás vystrašiť.“

Oheň už dávno vyhasol, no dvere do pracovne nechala otvorené, a keď k nej pristúpil, na tvár mu dopadol slabý lúč svetla z chodby.

Z hrude sa jej pokúsil vyslobodiť ďalší vzdych, ale tento sa zachytil v hrdle a zostal tam.

Kabát, kravatu a vestu, ktoré mal na sebe včera večer, nikde nevidela. Bol v bielej ľanovej košeli so široko roztvoreným golierom, ktorý odhaľoval priehlbínu hrdla. Z vrstiev voľného oblečenia vykúkali tmavé chlípky. Tmavé vlnité vlasy mal rozstrapatené a krátke strnisko mu zatienilo čelusť a krk.

„Prečo... čo tu robíte?“ Ten hrdelný šepot bez dychu nebol jej hlas, či áno? Znela, akoby prehltla za hrst štrku.

„Zaspal som. Nehovorím, že by som odporúčal Basin gstokovu pracovňu ako spálňu, ak by vás to zaujímalo. Jeho leňoška je skôr stredoveké mučiace zariadenie než posteľ.“

„Nezaujímalo.“ A nielen to, veľmi nerada by s ním diskutovala o spálňach, keď vyzeral... *takto*. Ako... drahý bože... vyzeral ako pirát s divokými kučerami a tmavou bradou a stále sa k nej približoval. Bol príliš blízko, tak blízko, až sa jej zdalo, že dokáže rozlíšiť každý drobný chlíp, ktorý mu zahaľoval čelusť, od ostatných, že si dokáže predstaviť ich škrabanie na končekoch prstov.

Niežeby sa ich chcela *dotknúť*. Alebo jeho. Rozhodne nie *jeho*, bez ohľadu na to, že jej prsty boli podivne nepokojné,

ťahali za záhyby plášt'a a tenká nočná košeľa, ktorú mala pod ním, akoby hladila jej rozpálenú pokožku. Dokonca sa jej zohrievali aj ľadové prsty na nohách.

Nepamätala si, že by cúvla, ale musela to urobiť, pretože zadkom narazila o stôl. Rukami zovrela jeho okraj a hladké drevo sa jej tlačilo do dlaní.

„Čo vás privádza dolu tak skoro ráno, slečna Thornová?“ Konečne sa zastavil, ale hriešny úsmev, ktorý mu krivil pery, a odlesk jeho zubov v tme boli takmer rovnako dezorientujúce ako to strnisko. „Báli ste sa o mňa?“

„Netuším, ako som sa o vás mohla báť, vaša milosť, keď som nemohla vedieť, že ste tu dole zaspali.“ Až na to, že to, samozrejme, *vedela* alebo aspoň tušila. Dokonca dôverne poznala, ako vojvoda z Montfordu chrápe. Keby si uvedomila, že je *stále* tu, nič na svete by ju neprinútilo, aby sa odvážila zísť dolu.

Preboha, čo za džentlmena trávi noc v pracovni iného džentlmena? „Prišla som sem, aby som po sebe upratala neporiadok a vzala si...“ Odmlčala sa s rozhorčeným vzdychnutím. Mohlo existovať len jedno vysvetlenie, prečo jej listy neležali rozhádzané na podlahe, ale namiesto toho boli položené v úhladnej kope na stole. „Čítali ste moje listy, je tak?“

„Môžeme to, popravde, vôbec nazvať listami, slečna Thornová? Myslím, že nie. Niekoľko nečitateľných čmáráníc, nič viac. No chválím kreativitu vašich atramentových škvŕn. V živote som nevidel krajšie machule.“ Venoval jej víťazný úsmev.

Na jeden strašný okamih sa jej zachveli zradné pery, ale skôr ako by stihli urobiť niečo hlúpe, napríklad opätovať mu úsmev, stisla ich do pevnej línie. „Ako sa opovažujete? Boli to *súkromné* listy, vaša milosť. Nemali ste ich čítať.“

„Súkromné?“ Odfrkol si. „Ach áno. Vskutku vzrušujúce. Takmer akoby som počúval vašu spoveď. Myslím, že najviac sa mi páčila časť ‚Drahý otec‘. Bolo to skutočne opojné. Pri vašom opise krajiny v zelenom a zlatom rúchu som sa dokonca začervenal.“

Začervenal, isteže. Ten muž sa pravdepodobne nečervenal odvtedy, čo vyrástol z krátkych nohavíc. Prekrížila si ruky na hrudi. „Už ste skončili?“

„Nie, tak celkom nie. Môžem vám len naznačiť, slečna Thornová, že by ste mi mali poďakovať. V pracovni chudáka Basingstoka ste zanechali slušný neporiadok a ja som bol taký láskavý, že som ho za vás upratal.“

„Poďakovať? Dobre, vaša milosť, ďakujem vám, že sa v budúcnosti nebudete miešať do mojich záležitostí.“ Otočila sa, aby si zobrala listy, a pohľad jej padol na prázdny pohár. „Vy ste pili? O...“ pozrela na hodiny na kozube, „piatej ráno?“

„Určite nie, slečna Thornová. Také škandalózne obvinenie.“

„Ospravedlňu...“

„Pil som o štvrtej ráno.“

Bože, existoval niekedy nenapraviteľnejší človek? „Vy...“

„Prepácte, slečna Thornová, ale hoci to vyzerá, že ma tu chcete držať, aby som sa s vami rozprával, myslím, že som začul jedného zo sluhov. Je načas, aby som sa rozlúčil. Nerád spôsobujem svojmu komorníkovi starosti, ako iste rozumiete. Zvykne sa o mňa báť.“

Vrátil sa k leňoške, vzal do rúk pokrčenú hromadu oblečenia a vykročil k dverám pracovne. „Ako vždy, bolo mi potešením *vás* vidieť, slečna Thornová.“ Extravagantne sa jej uklonil, potom sa otočil a zmizol vo dverách, ťahajúc za sebou dlhú kravatu.